D·N 17/2 1955

Västtyskland och nazismen

I tisdagens tidning var två artiklar införda som från skilda utgångspunkter berörde den fråga, västtyska opinionens hållning till Hitlerregimen och den nazistiska åskådningen. Advokaten Fabian von Schlabrendorff, känd för sitt misslyckade attentat mot Hitler, gjorde gällande att motståndsrörelsen mot nazismen, och särskilt upprorsförsöket den 20 juli 1944, kommit att betraktas alltmera positivt; de unga, påstod han, ser "i nazismen inkarnationen av allt ont, och den ser i dem som reste sig mot Hitler befriarna från ett outhärdligt elände". Dagens Nyheters korrespondent i Bonn, Bo Järborg, ansåg det klarlagt att krigsförbrytarna — numera kallade krigsdömda — av de flesta tyskar sågs som martyrer och hjältar som ett slags nationalhjältar. "Krigsförbrytarfrågans behandling är bara ett uttryck för den allmänna tendensen: icke erkänna och gottgöra, utan stryka över och gå vidare."

De påstådenden som här görs är utan tvivel i stort sett riktiga, även om de, främst Schlabrendorffs, innefattar alltför svepande generaliseringar. Men på de flesta läsare måste utsagorna helt naturligt verka direkt motsägande. Om tyskarna hyllar dem som gjorde motstånd mot Hitler, kan väl detta inte förenas med att de hyllar de krigsförbrytare som representerar det värsta i Hitlerväldet — detta är den givna reflexionen. Schlabrendorffs artikel ger intrycket att tyskarna är våldsamt antinazistiska, Järborgs åter — ehuru detta inte direkt utsägs — att de är pronazistiska.

Den skenbara motsägelsen låter sig väl i huvudsak upplösas om det beaktas att krigsförbrytarfrågan intar och från början intagit en särställning. Inte blott i Tyskland utan överallt i världen, inte minst i Sverige, höjdes starka demokratiska röster mot den nya metod enligt vilken allierade domstolar med stöd av för ändamålet utformade regler skulle döma medborgare i fiendeländer för, vad de gjort under kriget. När något liknande ifrågasattes efter första världskriget var reaktionen utanför de styrande enteptokretsarna nästan genomgående negativ; i Sverige, exempelvis, var i den allmänna debatten den meningen förhärskande att det skulle vara ett brott mot elementära rättsgrundsatser att ställa kejsar Wilhelm inför en av segrarna tillsatt domstol. Nazismens ogärningar var så ojämförligt mera frånstötvärda än kejsardömets att opinionen efter det andra världskriget var mindre kritisk mot krigsförbrytarprocesserna, men tvivel, samvetsoro och kritik inför denna nya form för bestraffande, av skurkar saknades inte. Att en stor del av tyskarna i en stor del av krigsförbrytarna sett offer snarare än bestialingar måste ses med bekymmer av skilda förhållanden; processerna fördes i förhund. med den kommunistiska regimen, lika terroristisk som den nazistiska, många dömdes därför att de utförit givna order, och tyskarna visste vad det under Hitlertiden betytt att inte lyda order; man har, kanske avsiktligt, varit okunnig om de grymheter som begåtts; samtidigt som processerna fördes och straffen avtjänades blev tyskland, som kort förut behandlats som pestsmittat, en ,eftersökt allierad till den fria världens stater.

Problemet sammanhänger med det mera allmänna som av Järborg berörs. Tyskarna har, skriver han, inte velat erkänna och gottgöra, utan stryka över och gå vidare. Det är riktigt, utan tvivel, men är denna hållning något som får för det första aldrig glömma att Hitler röstades till makten av en minoritet och att inom denna minoritet säkerligen ett ytterst talrikt saknade förestållningar om villken ohyggilig regim som väntade. Viktigare är likväl andra ting. Har någonsin i historien ett folk gått med skuldkänslor under år och årtionden? Det är sällsynt att en enskild kännet så djup skuld för handlingar han begått; att ett helt folk skulle göra det — för handlingar som de flesta kan säga att andra begått eller påbjudit — är ofantligt. Kan de som var barn när nazismen kom till makten, nu bortåt hälften av den arbetsföra befolkningen, känna någon skuld? Vilka har varit lika angelägna som tyskarna att "stryka över, och gå vidare" — de demokratiska nationer som började se Tyskland som den stora bastionen i öster.

Nej, denna kollektiva skuldkänsla är orimlig, låt oss inte tala om den, inte kräva den. Och låt oss på samma gång kasta bort den kollektiva känsla av överlägsenhet och förkitt som finns många svenskar medför i bagaget vid resor i Tyskland, en känsla som kommer dem att i ordinär självhärdelse från tysk sida se anrangans och ett slags personlig nazism. Att hata kollektivt — amerikaner eller tyskar eller ryssar — det är en form av dumhet som vi borde vara mogna att lägga bort.

Men hur förhåller det sig då med tyskarna och nazismen? Efter det andra världskriget talades det om nödvändigheten av en grundlig omskolning av de demokrati. Detta tal, ofta enfaldigt och barnaligt, har tystnat; tyskarna har byggt upp en av kontinentens mest reformmässiga och till synes mest stabila demokratier. Är det inte bara "till synes", "skenbart" fråga om sig nu. Frågan är naturlig; då nazismen för 22 år sedan segrade över demokratin i Tyskland innebar detta en överraskning, och förklaringen söktes i att det tyska folket "till sin natur" var nazistiskt; det är förståeligt att den nya tyska demokratin gärna betraktas som ett provisorium, hotat av nazismen i nya former, och att alla tecken i den riktningen observeras och förstoras.

Det är också förklarligt att ordet nazism används i olika meningar och alla utan någon klar mening, om frackt personligt upprördande, om tecken till maktkoncentration hos regeringen, om antisemitism, nationalism och diktaturtendenser, om återinsättande av nazister på ledande poster, om glorifiering av de tyska insatserna under kriget. I en andra artikel skall vi diskutera de viktigaste hållpunkterna för ett bedömande.

Slutakten i kommunal skandalaffär

Av de sex åtalade i den fråbekanta Frösalundaaffären fick fem villkorliga domar, de flesta med övervakning, och en fick bötesstraff när Eskilstuna rådhusrätt fällde utslag efter tolv dagars förhandlingar. Domsmotiveringen ger klara besked om en rad mer eller mindre svårartade brott. Det självsvåld och smussel som här blottats — i viktiga avseenden rådda rent groteska förhållanden vid det kommunala bostadsföretaget — har också utlöst en kraftig reaktion från allmänhetens sida.

Den kommunala atmosfären i Eskilstuna har länge varit milt sagt tryckande. Det har förekommit opposition, till och med häftig opposition — men den har haft svårt att göra sig gällande under det nuvarande pampväldet. Rättegången om tillfället de många favoriterna "i vänskapens tecken" vid Frösalunda visar hur nödvändigt det är med en ordentlig genomlysning.

Frösalundaskandalen rullades upp i samband med en miljonkonkurs inom byggnadsbranschen för två år sen. Konkursförvaltaren fick bestämda uppgifter om att byggherren vid Frösalunda haft stora utlägg för handtryckningar åt tjänstemän vid stiftelsen. Så kom en ny konkurs: en av storentreprenörerna, en "parkettdirektör", hade ägerat vid fördomstift. Den ena fantastiska detaljen efter den andra kröp fram. Det hade förekommit mutor kors och tvärs och i olika former — att de anklagade som regel anlade en "Hade jag vetat att min man hade tagit

de 6.000 kronorna, skulle jag ha sålt honom", förklarade en vid en presskonferens maken till avhopparen Cimpu vid rumänska legationen i Köpenhamn. Det är möjligt att fru Cimpu när hon talade inte hade underkastats annat tvång än det som följer med den ordinära dressyren på en östblockslegation. Alldeles bortsett från hur det egentligen hänger ihop med pengarna är hennes uttalande karaktäristiskt för den kommunistiska nedbrytningen av alla mänskliga hänsyn. "Saken", dvs. regimens direktiv, är det enda som får betyda något; kärlek, förståelse eller ens barnbarig lojalitet är ingenting annat än borgerliga fördomar. Man erinrar sig hur vid Pragrättegången 1952 somen till en av de anklagade trädde fram och begärde att hans "förrädiske" far skulle dömas lägena strängaste straff.

Om man på kommunistiskt håll skulle tillmäta den sortens utslagen som nu senast i Köpenhamn någon propagandaeffekt, så är det riktigt. Men effekten är motsatsen till den avsedda.

SAS BÅT-FLYG ENGLAND
TUR — RETURRABATT
Stockholm — London t.o.r.
Tågbåt 1a klass ..... 65:—
Tågbåt turist/IIa klass 55:—
(eller tvärtom)
Stockholm—Göteborg
Biljetter hos resebyråerna
SVENSKA LLOYD

Fenix har den

En av det 20-tal bokhyllor vi har i lager.
Ovanstående i mah. 287:—
teak 296:—
möbelaffären fenix
Sturegatan 10

Redarföreningen avvisar bestämt

i en ny skrivelse till regeringen en allsiktigt långtgående sammanslagning av de olika grenarna av sjöfartsförvaltningen till ett enda ämbetsverk. De-besparingar som skulle kunna göras genom en sådan sammanslagning förefaller nämligen fiktiva med tanke på att sjöfarten befarar en försämrad service i fråga om bl. a. skeppsmätningsärendena om den föreslagna organisationen kommer till stånd — samtidigt blir den därför mer personalkrävande än utredningen tänkt sig. Föreningen anser det synnerligen olämpligt att befattningen med de praktiska sjöfartsärendena överföres från kommerskollegium till det planerade verket. De rent ekonomiska och näringspolitiska beslutsmedlen som kommerskollegium även i framtiden skulle få sysslа med komme att handhas av ett par underordnade tjänstemän på en byrå för huvudsakligen andra ärenden. Detta kan, framhåller föreningen, under inga omständigheter godtas, därtill är sjöfartsfrågorna alltför betydelsefulla. De som ekonomiskt bedömer sjöfartens problem bör också ha praktisk förtrogenhet med dessa. Samtidigt bör dessa frågor ses i ett sammanhang med näringslivet i övrigt. Från den synpunkten har den nuvarande organisationen visat sig lycklig. Kommerskollegium får genom sina förvaltningsgrenar praktisk förtrogenhet med sjöfarten och kan som ett näringarnas gemensamma ämbetsverk se de ekonomiska frågorna i deras större näringspolitiska sammanhang.

Varken utredningen eller remissyttrandena har kunnat peka på några mera väsentliga fördelar av långtgående centralisering. Däremot är nackdelarna påtagliga. Även i den "till synes", "skenbart" perfekta exempelvis Arbetet — har detta erkänts. Det borde kunna rücka om sjöfartens hjälporgan med tillhörande byggnadsfrågor — lots- och sjökarteverken samt Väg och vattens hamnorgan — sammanförda under en hatt. I de ursprungliga utredningsdirektiven var detta också tanken. Regeringen har utlovat en proposition till innevarande riksdag, det skulle vara olyckligt om man lämnade därhän den allvarliga kritik som såväl sjöfartsnäringen som kommerskollegium — de på området mest kompetenta — har anfört mot det hastigt tillkomna utredningsförslaget.

PRESSGRANNAR

Kampanda inför lockouthotet har nu börjat göra sig gällande i den socialdemokratiska pressen. Aftontidningen (s), som redan första dagen serverat fräna uttalanden, polemiserar på onsdagen både på nyhetssidan och ledarsplatsen mot Arbetsgivareföreningens chef: "Kugelbergs radiouppgifter ej korrekta", "Kugelberg gäster", heter det.

Det avsiratte bakslaget för SAF kom emellertid genom den på tisdagsförmiddagen träffade skyverksuppgörelsen. I tisdagskvällens radiotal förskräcke hr Kugelberg vänds på steken och lätsades som om den tidigare en del av den generella SAF-linjen. Enligt den officiella kommunikén innebar emellertid skyverksuppgörelsen en löneförbättring på "mer än 5 procent". Enligt den kommunikéversuska som från arbetsgivarsidan presenterats i årets avtalsrörelse borde den siffran, förutsatt utbytet, inte vara i underkant. Några timmar desstinnan hade SAF förklarat sin lockout med "den stora förskjutningen som måste iaktas i fråga om differentieringen av lönerna", och att denna "betingas ävenledes i viss mån av de betydande omtittverkningar mellan olika fack, som numera är för handen". Nog måste det mot den bakgrunden te sig något egendomligt att skyverksindustrin — som så pass nära bör sammas med papper och massen — samma natt och förmiddag som lockouthotet aprida ut till allmänheten när en uppgörelse med förbehållande lönesökningar mot vad arbetsgivareföreningen så envetet ansett möjliga. En förklaring till detta kan vara att de enskilda arbetsgivareföreningen ända tycker att direktör Kugelberg visat arbetsgivarambitioner i överkant.

Motiveringen för sågverksuppgörelsen säga vara att det inom detta fack inte förekommit några lönesläpningar. Men den visar att arbetsgivarna på byggmaterialindustrin betraktas som ovillkorlig, gällande under alla omständigheter.

Morgon-Tidningen (s), som i sin första kommentar inte visste riktigt hur den skulle ställa sig — å ena sidan LO, å andra sidan Svenska Dagbladet — Kugelberg, han har det inte lätt — har nu funnit sin melodi:

Vare sig det är desperation, nervositet eller helt enkelt okunnighet om psykologiska sammanhang som kommit arbetsgivareföreningen att vilta med lockoutklubban, måste det alla fast att hotet redan åstadkommit betydande skada. Förtroendet mellan parterna kommer inte att kunna återställas utan vidare efter vad som skett. Lockouthotet medan medlingsorganet ännu arbetade och man knappast ens hunnit fram till verkliga förhandlingar, endast till utanverkan, är dock någonting gränsa enbart.

Desto värdefullare är det att arbetarsidan ej tappat balansen. Men arbetsgivaregenealen gör klokt i att inte rakna med någon enkel match om han framhärdar. Ingen bestrider arbetsgivarsidans rätt att slåss, om den så önskar. Det hör till rättigheterna i ett samhälle, som vill bevara arbetsmarknadsparterna fribet, att själva träffa uppgörelse om avtalsvillkoren. Men den som brukar störve våld än nöden kräver får finna sig i efterkänningarna. Därför är det inte för mycket sagt att arbetsgivareföreningen nu spelar ett högt spel.

Till regeringen går helt naturligt blickarna, skriver Ny Tid (s) — när gör de inte det beträffande Ny Tid?:

Till regeringen går helt naturligt i första hand blickarna inför hr Kugelbergs och Svenska Arbetsgivareföreningens desperata inspirande i en fentlig förhandlingssituation. Självklart följer landets politiskt ledande män med största uppmärksamhet konfliktläget. Några speciella åtgärder av omedelbar natur är emellertid inte att motse, enligt en gjorelse för de återstående facken. Tillvaggångssättet är inte bara taktiskt, det vittnar också om att arbetsgivarna i år anser sig förmånligtare att slå in på förhandlingar i stället för kompromissernas väg. Några tecvergenser vill man från det hållet inte veta av. Det är den absoluta likriktningen som blivit ett rättesnöre för arbetsgivarna i årets avtalsrörelse och för att hävda den linjen tillgriper man den ytterste av alla åtgärder — den allmänna lockouten. Man besitterar således inte på arbetsgivarhåll inför att lamslå en väsentlig del av det svenska näringslivet för att kunna hålla den 3-procentiga linjen vid avtalsuppgörelserna. Den skall gälla för alla: hög- och lågförtjänare, för antalliga som under avtalsgången kunnat tillgodogöra sig fördelen av vissa löneglidningar såväl för dem som haft sina löner helt fastlsta. Central uppgörelse för hela SAF :s avtalsområde har varit ett mål: önskemål från Arbetsgivareföreningens sida redan vid årsskiftet Kugelberg förklarat. När LO inte accepterat en sådan linje utan velat en uppgörelse industrivis söka SAF åstadkomma centralisering genom att placera en linjal på lönedialen. Under sådana förhållanden blir det inte mycket utrymme för kompromisser och seansmånjunkningar. Risken för konflikter blir däremot latent.

Ger dagens förhandlingar ingen lösning, så är vi därmed inte utan lockouten ett faktum, fortsätter Östergötlands Folkblad:

Alltför stora värden står på spel för att inte alla möjligheter att nå en lösning utan storkonflikt noggrant skall prövas.

Brysks metoder skapar sällan eller aldrig ökad samförståndsvilja och vill man från arbetsgivarehåll nå en lösning, bör man nog vara medveten om, att en sådan inte kan nås genom hot och diktat utan då måste man nog ta hänsyn även till motpartens uppfattning. Man har också från samhällets sida rätt att kräva, att så mycket skall finnas kvar av den s. k. Saltsjöbadsandan att man även i fortsättningen från arbetsgivarehåll är redo att ta arbetarepartens uppfattning i beaktande.

Utan kompromisser torde arbetsfreden inte kunna rädda, och det är orimligt att kräva att endast arbetsgivarna genom absoluta efterlifter skall ta på sig ansvaret för arbetsfredens bestånd, fortsätter tidningen:

Lite mer av samförståndsvilja än vad som kom till uttryck i nattens bulletiner från Blusieholmsmansion krävs nog för att svenska folket och hela dess samhälle skall försonas från en uppsvinande och förlustbringande storkonflikt. Men mycket kan mogna fram innan den vecka gått till ända som utgör fristen innan storlockouten skall träda i kraft. Det finns ännu plats för förhoppningar.

Vad ska man då, objektivt sett, säga till allt detta? frågar Svenska Morgonbladet (fp):

Först och främst inför det stora konflikthotet: Det får inte ske! En sådan storkonflikt, värre än stormarken 1909, måste vi betrakta inte bara som katastrofal utan också som onödig. Den kommer, som alltid i dylika fall, att slå och slå hårt även tredje man. Inte minst drabbar den de arbetare som redan gjort upp i godo och nått sig med den måttliga löneförhöjning, som alla parter — säkert även regeringen — ansett vara både rimlig och möjlig.

I sak är det emellertid lönefrågan vid pappers- och massaindustrin det kommer an på:

Klyftan är stor mellan parternas ståndpunkter, men trots detta måste det finnas möjligheter till jämkningar och ömsesidiga eftergifter för att avvärja krigshotet och säkra arbetsfreden. Vissa uttalanden på SAF-håll tyder på att man inte är under alla förhållanden beredd hålla på 3-procentersgränsen. Någon förhandling kan vara möjlig. Och varför inte? Det finns arbetare som har högre inkomster än de som arbetar i papper- och massaindustrin. En liten justering uppåt för denna kategori borde vara möjlig utan att välta någon större olycka och även kunna förd mas av övriga grupper utan avund och "smitsk risk".

Fler läkare på Södersjukhuset.

Vid sammanträde på onsdagen beslöt sjukhusdirektionen göra en framställning till drätselnämnden om ytterligare utökning av läkarpersonalen vid geriatriska avdelningen på Södersjukhuset genom att anställa ännu en läkare.

Förlande icke ordinarielediande läkartjänster tillsattes: Som förste underläkare vid S:t Görans sjukhus plastikkirurgiska avdelning Magnus Bäckdahl, som förste underläkare vid S:t Eriks sjukhus kirurgiska avdelning Carl-Einar Håkansson, som förste underläkare vid samma sjukhus och samma avdelning Sven Paulsson och som förste underläkare vid Epidemisjukhuset Sten Gullberg och Gunnar Gille, samtliga tredjeförordnanden, samt som förste underläkare vid Sabbatsbergs sjukhus medicinska avdelning II Gunnar Santesson, ettårsförordnande.

Skolpojke dödad av bil. 10-årige Kent Widgren från Sävsat utanför Boden avled på onsdagen av skador som han dagen innan ådrog sig då han påkörder av en bil. Han sprang över vägen för att stiga på en skolbuss när olyckan skedde. Pojken sörjes närmast av föräldrar.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för riksamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagnyheter
Postgiro: 1316 (för annonser)
numaer 1 562 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 15.30—16.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Zetterberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman

Dagens Nyheters Aktiebolag
Verkst. direktör: Helge Hellberg

PRENUMERATIONSPRISER
A. — Stockholmsutgåvan

	Stor-Stockholms kommuner	Övriga Sverige
Månad ..... kr.	6:50	6:—
Kvartal .... kr.	19:—	17:50
Halvår ..... kr.	37:50	34:50
Helår ..... kr.	75:—	69:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/1 1955 tillhandahålles på begäran.

Från starten nr 30557

Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1955

Frälsningskampanj i TV lockade 5.000 i Eksjö

Eksjö upplever just nu en frälsningskampanj av ovanlig intensitet och enligt uppgift, på onsdagskvällen tog de sju frälsningsmissionerna som står bakom kampanjen även televisionen till hjälp. Ett växelsemöte i Eksjö missionskyrka sändes till tre andra frikyrkor i staden och ytterligare en lokal.

Omkring 5.000 personer sökte sig dit, men bara hälften kunde beredas plats. Det finns folk som åker taxibil 10 à 15 mil till mötena, som pågått sedan den 1 februari med evangelisten Gösta Nilsson, Göteborg, som talare. Han visade sig vara en TV-charmör av stora mått. (DN, Eksjö.)

Riksdagssammanträden

Torsdagen den 17 Februari 1955.

Konst. utsk. kl. 10.00.
Statsutsk. 2:a o. 3:e avd. kl. 11.00.
Statsutsk. 4:e avd. kl. 12.30.
Bevillu. utsk. in pleno kl. 11.00.
Bankoutsk. kl. 11.00.
1:a Lagutsk. kl. 10.00.
2:a Lagutsk. kl. 11.00.
Jordbr. utsk. kl. 10.00.

BOKKLUBBEN SVALAN GER ER EN STRÅLANDE SERIE BÖCKER.....

1 *Hjalmar Söderberg* DR GLAS-FÖRVILLELSEN
Dr Glas, den förlåtade hustrutyrann och en läkares brott. *Förvillelser*, en tjusande kärlekssaga mot en stockholmssommars ljusa vemod.

2 *Pearl Buck* PION
Berättelsen om den vackra kinesiskan dramatiska kamp för sin lyckade utgjuta i det stora mot- och skildrat bättre än någon annan.

3 *Vilhelm Moberg* A. P. ROSELL, BANKDIREKTÖR
En uppfordrande bok om vad man kan hända i ett litet världsmal svenskt samhälle. Ett prov på Mobergs förmåga att syra samtida företeelser.

4 *John Steinbeck* DET STORA KALASET
Humorn och folklighetsgrunden gör denna bok till en livsnjutningens högsta vins. De glada dagbrivarna kan knappt ett gäng vandrar till en fest.

5-6 *Herman Wouk* MYTERIET PÅ CAINE
Det hårda livet på en amerikansk minsvepare, under särskilt svåra förhållanden, kring vilken en fantasi byggt sina förhoppningar.

7 *Sara Lidman* TJÄRDALEN
Med känsla och fantasifullt skildras folket i en nordlandsk by och utgångsläget mot tjärdalen, kring vilken en fantasi byggt sina förhoppningar.

8 *Arthur Grimble* ETT SMYCKE AV GAR
En sag engelsmans upplevelser i Söderhavet — en charmerande, rolig skildring av ett folk fullt av livsglädje och vänlighet.

9 *Karen Blixen* Sju romantiska berättelser
En världsberömd bok med dramatisk intensitet och exotisk förgrund. Den handlar om fascinerande kärlekshistorier och märkliga människoöden.

10 *James Hilton* REA I ERTHINGEN
En färgrik och problematisk klickskildring mellan den berömda skärgårdsön och hennes regler, berättad av "Bibi månsos" författare.

11 *Olof Lagercrantz* Diktergunstlingen (Antologi)
Ett specialit för Svalan gjort urval av kärleksdiktor från hela världen — från Goethe till Leon. *Adolf Hallman* har illustrerat boken.

12 *Alice Lyttkens* JUNGFRUN I DET BLÅ
En sag kärleksroman för att barn och sin självständighet. Hon söker sin egen väg till värme och harmoni.

Nyhet!

DESSUTOM EN HEL RAD KLUBBFÖRMÅNER.....

SVALAN

635 BUNDEN VOLYM

Nu som är bokklskare har en mängd fördelar av att bli medlem i Bokklubben Svalan. Ni får inte endast ett utomordentligt gott urval berömda böcker — Bokklubben Svalan är en livaktig sammanslutning, landets största i sitt slag, och dess medlemmar får åtskilligt till skänks!

Svala-bokserna är bundna i specialkomponerade band med guldekor på ryggen. En volym varje månad kostar

En förnämlig presentbok gratis får varje bokklskare som anmäl sig för alla 12 Svala-volymerna. I år har Sigfrid Siwertz skrivit den speciellt för Svalan. Den heter "Liten herre i grå kostym" och är illustrerad av Mark Sylwan.

- Helt kostnadsfritt är själva medlemskapet. Ni teoknar Er endast för böckerna i årets serie.
- En tidskrift för de verkliga bokälskarna är Svalans Medlemsblad, som kostnadsfritt kommer till varje medlem i 10 ar per år.
- Varje medlem har i Svalans Idealbibliotek ytterligare böcker att välja på till de förmånliga Svala-priserna.

finns i Er bokhandel

SE DEM KÖP DEM LÄS DEM

Rubes Fotklinik
Råggatan 11, 3 tr. (vid Eriksdalshallen)
Telefontid allroast 9—12 41 36 96
Mångårig specialist i fotvård och bensårsbehandling.
Hemkommen från studier i USA. Praktiken åter öppnad.
Elektr. äkpning av hartnaglar, svårurt. nagelkrog beh. snabbtritt.
Spar annonsen!

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.